

„Dăm zvon că sub arcul carpatic, din a noastră Isarlâk, că unui pictor îi este dat (și îi este drag) să reviziteze în zilele noastre mituri fondatoare ale imaginarului european. Un artist care nu țintește să colecționeze expoziții pentru că e prea absorbit de urgența cu care se cer fixate imaginile «liberei sale treceri» în arhetipal. Lui Alexandru Rădvan i se fac expoziții, i se propun simenze unde el aranjează într-un discurs fatalmente trunchiat, selecții dintr-o producție grafică, picturală și incipient tridimensională care, în totalitatea ei, este un caz excepțional al generației de creatori români ce nu au încă 30 de ani. Cu fluența picassiană a desenului, în regim de așezare insolită în pagină, adică lapidar și la scară evolutiv monumentalizată, pe varii dimensiuni, de la 7 la 7000 cm, figurativul lui Rădvan a devenit un veritabil arhipelag în curs de densificare. Cunoaștem numele unor „insule”: Imperator, Cavaler, Bătălii, Cântarea Cântărilor, Leda, Răpirea Europei. De doi ani, acest exemplu prețios de creativitate trece literalmente prin proba Labirintului, calea cunoașterii cu obstacole mortale, pericolul rătăcirii și al sfârtecării, deruta răspântiilor și a drumului recurent, coliziunea cu amestecul monstruos.”

Aurelia Mocanu

De câțiva ani Ambasada României la Atena a devenit gazda și promotoarea multor artiști români

În România, artiștii tineri vedeau până acum ieșirile în străinătate, cu deosebire în occident, ca pe ceva foarte îndepărtat, aproape imposibil și în orice caz apanajul unui cerc foarte restrâns de artiști. Ei, uite că lucrurile încep să nu mai fie așa, ba dimpotrivă. Salut cu cea mai mare căldură aceste inițiative și sper să continue așa pe termen nelimitat, pentru că - într-adevăr - România începe să înțeleagă că marfa ei de schimb, cea cu care poate ieși în lume, este vitrina, și anume arta. Pe lângă fotbaliști, pe lângă toată hemoragia de creiere pe care a avut-o România, ea mai poate exporta încă artă de bună calitate cu un mare succes.

Cred că din acest punct de vedere Grecia este cu atât mai importantă. Atât pentru artiști, cât și pentru România...

Da, Grecia este privită în România, oricum, ca o țară prietenă. O țară dragă, o țară apropiată și ca temperament și ca destin, oarecum, până într-un anumit punct, deci orice manifestare de acest gen care se face aici are o încărcătură specială. În plus, orice artist care vine aici se raportează aproape inevitabil la un trecut absolut glorios

Cu atât mai mult dumneavoastră care aveți un repertoriu „clasic”, eroic, mitic... Cum vă simțiți aici, în Grecia, în patria celor mai multe dintre „personajele” dumneavoastră?

Mă simt ca acasă, mă simt ca într-un loc pe care undeva, cândva (ca, în film!) l-am mai văzut, l-am mai simțit și l-am mai cunoscut. Și la care mă întorc cu drag mereu. Chiar dacă sunt locuri în care calc pentru prima dată am sentimentul că am mai fost acolo cândva. Asta a depășit poezia ieftină, chiar este vorba de anumite afinități...

Ce simțiți pentru arta antică? Și în ce măsură credeți că poate constitui arta antică soluția pentru criza artei moderne, mai ales că observ că ceea ce nu agreeți este abstractul?

Eu am pictat abstract furios, eu am pictat gestualist, cu stropeli și aruncări de culoare pe pânză, sau pe carton. Dar, mi se pare că după ce m-am „prostit”, mi-am dat seama că un lucru consistent, din punctul meu de vedere, poate fi reprezentat printr-un limbaj figurativ acum mai mult ca oricând. Suntem mult prea bruiți astăzi de tot felul de imagini. În lume există picturi abstracte, gestualiste și pictori pe care îi respect foarte mult. Dar eu, Alexandru Rădvan, n-aș putea să pictez ca ei fără să mint. Bine sau rău, eu am curajul omului care stă pe un teren ferm deoarece are conștiința curată că nu s-a mințit. Am făcut imaginile pe care le-am crezut de cuviință, în limbajul pe care l-am crezut de cuviință.

Iar în ceea ce privește arta antică, diferența dintre antic și modern eu nu o prea sesizez și nu știu dacă sunt eu în măsură să dau rețete pentru ieșirea din criza artei moderne. Dar, așa cum s-a întâmplat de atâtea și atâtea ori pe parcursul istoriei, se vor găsi soluțiile...

Observând textura materialului pe care îl folosiți, tenexul, se poate spune că are transluciditatea marmurei... V-ați gândit la așa ceva atunci când l-ați folosit?

Da, este unul dintre lucrurile la care m-am gândit. Pe de o parte mi-a plăcut luciul pe care îl are într-o anumită lumină acest material și care îmi aduce aminte de suprafețele marmurei vechi și în același timp faptul că este aproape imaterial. Este vaporos și aproape inexistent. Ca un vis.

A consemnat Olga Maria Fărtan